

Studentské PROFIDIVADLO Fakulty informatiky Masarykovy univerzity uvádí v rámci Dies Academicus 2017 hru na motivy románu

Pavla Kohouta

Katyně

Konkurz na obsazení rolí: středa 22. února 2017 od 18:00 hodin v posluchárně D1 Fakulty informatiky

Zkoušky probíhají v D1 vždy ve středu od 18:00 do přibližně 21:00 hodin

Povinná třídní víkendová zkouška sobota až pondělí 29. dubna – 1. května 2017

Odpolední zkouška a večerní GENERÁLNÍ ZKOUŠKA v pondělí 8. května 2017

PREMIÉRA ve středu 10. května 2017 od 19:30 hodin na Fakultě informatiky MU, Botanická 68a (vstup zdarma)

REPRÍZA ve čtvrtek 18. května 2017 od 17:00 hodin v Univerzitním kině SCALA, Moravské náměstí 3, Brno (vstupné dobrovolné)

DERNIÉRA ve čtvrtek 18. května 2017 od 19:30 hodin v Univerzitním kině SCALA, Moravské náměstí 3, Brno (vstupné dobrovolné)

REŽIE Zdeněk Flipeš

ASISTENT REŽIE Tomáš Hůsek

DRAMATURGIE Josef Prokeš

SCÉNÁŘ Jan Borner

HUDBA

VEDOUCÍ PRODUKCE

VEDOUCÍ TECHNIKY

SCÉNA A REKVIZITY

KOSTÝMY

ZVUK

OSVĚTLENÍ

INSPICE

TEXT SLEDUJÍ
NÁVRH PLAKÁTU
FOTOGRAFIE
OZVUČENÍ INSCENACE
ZÁZNAM A STŘIH
FILMOVÝ DOKUMENT
PR TÝM

OSOBY A OBSAZENÍ (8 žen a 19 mužů)

Lízinka
Profesor Vlk
Docent Šimsa
Paní Tachecí
Pan Tachecí
Richard
Albert
Franta
Petr a Pavel (*dvojčata k nerozeznání podobou i oblečením*)
Šimon
Doktor
Předseda maturitní komise
Oskar
Karlík
Dujka
Ředitelka učiliště
3 studentky učiliště – nemluví
Správce chaty
Bachař
Předseda odvolací komise
2 jeho sekretářky – nemluví
Vrah Müller
Psychiatr

Všechny zájemce zve děkan Fakulty informatiky Jiří Zlatuška

www.profidivadlo.cz

Charakteristika hlavních postav:

Lízinka – Něžné stvoření s tváří anděla a dlouhými rovnými blondatými vlasy. Každého očaruje svojí krásou. Všechny muže bez výjimky přitahuje, ne však sexuálně. Rádi by jí snesli sedmé z nebe a ochraňovali ji. Lízinka sama se o muže vůbec nezajímá. Žije si ve svém vlastním světě, a když nemusí, tak nemluví. Nejraději vzpomíná na to, jak si jako malá hrála s otcem. Každou intimní interakci s jiným mužem proto vnímá jako hru. Stává se opět malou holčičkou a je šťastná. Pozorovat smrt ji fascinuje. O sexu neví vůbec nic, ani jak vypadá nahý muž. Proto zaváhá, když při drcení varlat poprvé uvidí mužský penis a je jím stejně uchvácená jako smrtí.

Paní Tachecí – Krásná temperamentní žena, co má kozy jako vozy. Nevybouřená nymfomanka. Každý den lituje největší chyby svého života, a tou je manželství s doktorem Tachecím. Chvilkové pomatení smyslu zřejmě zapříčinilo, že se jím nechala povalit do jetele a udělat si dítě – Lízinku. Ta je to jediné, co ji drží na místě, a proto chce pro ni to nejlepší. Svým manželem naprosto pohrdá a nevynechá jedinou příležitost, dát mu to najevo. I když by jí to bylo proti srsti, zastává opačný názor než on. Své životní neúspěchy si chce vynahradiť na Lízince. Velice jí imponuje profesor Vlk. Má v plánu si to sním rozdat na abiturientském večírku. Proto je tak zaražená, když je Vlk požádá o ruku Lízinky. Doufá, že Doktor Tachecí bude jako vždy u těchto věcí rezolutně proti a nechá to na něm.

Doktor Tachecí – Intelektuál naprosto nepoužitelný pro reálný život. Ani hřebík by nezatloukl. Chce, aby Lízinka studovala filologii jako on. Má ji velice rád. Nechá se sebou všude vorat. Než aby odporoval manželce, vždy raději přikývne. Poprvé v životě jí odporuje až ve chvíli, kdy mu řeknou, že by Lízinka měla studovat na katyni. Stejně je mu to ale málo platně. Ženě to vrátí až ve chvíli, kdy je Vlk požádá o ruku Lízinky. Souhlasí jen proto, že žena nesouhlasí. Připadá si jako v blázinci. *(zde by to možná šlo dotáhnout tím, že by se po anglicku ztratil ze scény, při tom by sebral nůž ze švédského stolu a začal si vyhrnovat rukáv, nenápadný detail kterého si všimne jen vnímavý divák – otec chce spáchat sebevraždu)*

Profesor Bedřich Vlk – Statný šedesátník s hlubokýma očima a plnovousem. Působí úctyhodným dojmem. Původně vesnický učitel se na konci války stal, ne úplně vlastním přičiněním, katem. Začal se zajímat o vše, co s popravováním souvisí. Stal se mistrem ve svém oboru. Pod svá ochranná křídla vzal nadějněho Šimsu, který se pro něj stal postupem času synem, kterého nikdy sám neměl. Ženu- Lízinku si vybrali na školu především proto, aby se stala vlídnou tváří popravnictví, které se má znovu dostat do povědomí lidí. Lízinkou je okouzlen hned na první pohled. Stále se ale snaží držet si od ní odstup.

Docent Šimsa – Vysoký pohledný muž atletické postavy. Jedním z jeho oblíbených sportů je sex. Vždy a všude. Katem se stal díky své zručnosti. Odborný a filozofický rozměr popravnictví mu ukázal až Vlk. Lízinku chce dostat od první chvíle, kdy ji spatřil. Když ve třídě vidí, že se kolem ní motá Richard, zasedne si na něj. Stejně tak odstraňuje Dujku na silvestrovském večírku. Lízinku si vybere jako asistentku ve věšárně záměrně. Když Müller umírá, je mu jasné, že z tohoto ho nevysekají ani Vlk s Doktorem a finguje sebevraždu.

Doktor – Drobný mužík s ulízanými vlasy a napoleonovským komplexem. Šedá eminence. Nikdo neví, co přesně dělá, ale má kontakty všude. Svými encyklopedickými znalostmi popravnictví by strčil do kapsy i Vlka. Nechybí na žádné popravě. Osobně ale nikdy nepopravoval.

Karlík - Obloustlý člověk neurčitého věku. Oči se mu téměř ztrácejí v masitém obličejí, z něhož se zvedá divoký hřeben přeraženého nosu. Celek připomínal zašlá bitevní pole, v jaká se měnívaly tváře bývalých boxerů.

Richard - Básník a romantik. Jeho podmanivé bledé líce, jaké by slušely pastýři z bukolických gobelínů, rychle prokrvuje ruměncem. Slušný IQ, mnohostranné zájmy, vysoká, štíhlá a trénovaná postava, jako by jeho matku oplodnil Diskobolos, a ke všemu je synem řezníka.

Albert - Nádherné kaštanové vlasy, které mu splývají až na ramena, i velké, téměř srní oči působí, že si lidé až za dlouho všimnou jeho vady: má hrb. Otec: sadistický vrah, kterého Vlk udělal měsíc před chlapcovým narozením. Matka: jediná z obětí, která znásilnění přežila; jako bigotní venkovské děvče

odmítla přerušení těhotenství. Když se však narodilo dítě s hrbem, pohodila je a ve vězení si podřezala žíly. IQ Alberta vysoko nad normou, koníčky – šerm šavlí a dějepis.

Franta - Dobromyslně vyhlížející tloušťák; pas i rozkrok džin mu kdosi vysadil květovanou látkou, což působí komicky. IQ při spodní hranici průměru, vzdor obezité zdatný, hobby: vzpírání, otec: oblíbený vězeňský dozorce.

Šimon - Hromotluk s nesmyslně malou hlavou; ostříhána dohola podobá se většímu tenisovému míči. Šimon není obdařen inteligencí ani citem. V šesté, sedmé i osmé třídě propadl; opakování deváté mu bylo prominuto na základě intervencí i protestů; protestovali učitelé, kterým za pětky věšel na kliky dveří uškrcené kočky, intervenovali vlivní představitelé justice, ale i historiografie: Šimon jediný je katovského původu.

Petr a Pavel - Dvojčata, podobná si k nerozeznání zjevem i oblekem; různě si však češou pěšinky v hladkých černých vlasech. IQ ve středu normy, záliby: horolezectví a jachting, tedy práce s lanem a uzlem, otcové: okresní soudce v K. (de iure) a okresní prokurátor v K. (de facto)

Hra Maso - Hráči střídavě řezají dvěma spojenými prsty do holého zadku oběti, která se opírá lokty o kolena a hádá, kdo ho právě udeřil, aby docílila vystřídaní. Raději ať jsou v trenýrkách, abychom nepřišli do řeči.

Doba a místo konání:

neidentifikované totalitní bezčasí

Rekvizity:

šibenice, ruční přístroj na drcení varlat, razítko, telefon se sluchátkem, lidský skelet – kostra v životní velikosti, obrazy či plakáty s vyobrazeními historických poprav a mučení, figurína v oděvu, který se z ní dá jednoduše strhnout (patentky nebo suchý zip), mučící těžké kolo s 12 loukotěmi, do něhož se dá figurína вплést, figurína docenta Šimsy, ve třídě nápisy EVROPOU OBCHÁZÍ STRAŠIDLO HUMANISMU... KDO CHCE VĚŠET, MUSÍ VĚDĚT... KAT VÍTĚZÍ, ALE DÁ MU TO FUŠKU...

1. Doma u Tachecích

(obývací pokoj, Lízinka sedí u stolu a maluje si, vchází Doktor Tachecí)

Doktor Tachecí: Jak to dopadlo?

Lízinka: *(v zaujetí krčí ramínky)*

Doktor Tachecí: Kde je maminka?

Lízinka: *(Lízinka kývne hlavou k ložnici)*

Doktor Tachecí: *(klepe na dveře, pak se odváží zmáčknout kliku ložnice, ale je zamčeno... po chvíli se však rozletí dveře ložnice a vyběhne hysterická paní Tachecí)*

Doktor Tachecí: Drahá, chceš čaj nebo něco?

Paní Tachecí: Nechci žít s člověkem, který nedostane svou jedinou dceru na studie! *(odbíhá do koupelny)*

Doktor Tachecí: *(konejšivě)* Lízinko, běž už spát.

Lízinka: *(odchází)*

Doktor Tachecí: *(mačká kliku dveří koupelny)* Drahá, odemkni přece. Buď rozumná. *(Chodí kolem koupelny. Nakonec přechází na druhou stranu jeviště k telefonu, zvedá sluchátko a vytáčí číslo napsané na papírku.)* Dobrý den, doktor Tachecí. Má žena se zavřela v koupelně, neodpovídá a nechce vyjít ven. Co mám dělat?

Psychiatr na telefonu: Jak je tam dlouho?

Doktor Tachecí: Asi dvě hodiny.

Psychiatr na telefonu: Dělá to často?

Doktor Tachecí: Ne, obvykle se zamyká v ložnici.

Psychiatr na telefonu: Kde potom spíte vy?

Doktor Tachecí: Obvykle v koupelně.

Psychiatr na telefonu: Tak spíte dneska v ložnici. Aspoň ji trochu užijete.

Doktor Tachecí: Promiňte, ale já mám důvodnou obavu...

Psychiatr na telefonu: Promiňte, ale já mám dnes potřebu za sebou noční, já bych bral i tu koupelnu. Myslíte, že by přišla k telefonu?

Doktor Tachecí: Myslím, že ne. Myslel jsem, zda byste nemohl přijít vy sem...

Psychiatr na telefonu: Těžko, musím být na telefonu, v tyhle dny nám spousta rodičů leze po zdi. Nemáte majzlík?

Doktor Tachecí: Co je to?

Psychiatr na telefonu: Vy jste filozof?

Doktor Tachecí: Filolog.

Psychiatr na telefonu: Aha, tak víte co? Co kdybyste jí řekl, že s ní chce mluvit školní inspektor?

Doktor Tachecí: Promiňte, ale já zásadně nelžu...

Psychiatr na telefonu: Pane doktore, možná, že mě zrovna volá někdo, komu opravdu mohu pomoci. Dokud si můžete dovolit zásady, není to u vás nijak beznadějné.

Doktor Tachecí: *(pomalu pokládá sluchátko)*

(ponecháme na zvážení režie, jak vyřeší následující dialog Paní Tachecí s Oskarem... buď by mohl být Oskar na opačné straně jeviště nasvícen bodovým reflektorem, nebo ještě lépe mimo jeviště, třeba v D1 někde na druhém třetím schodu vedle řad diváků – ve SCALA dole pod jevištěm... nebo by mohl být hlas Oskara předtočen a hovořit s Paní Tachecí ze záznamu... nebo by mohla mít Paní Tachecí štronzo a celý jejich dialog by šel ze záznamu... nebo by mohla paní Tachecí mluvit pouze sama a pitvořit se při tom před manželem, aby jej naštvála... v celé inscenaci je více telefonátů a možná by je bylo dobré od sebe režijně odlišit)

Paní Tachecí: *(rezolutně vychází z koupelny slavnostně učešaná a výrazně nalíčená... aniž by o manžela zavadila pohledem, vytáhne z kabelky zlatý zápisník a přistoupí k telefonu, vytočí číslo a netrpělivě podupává podpatkem.. pak se do sluchátka zeptá sladkým hlasem)* Oskar?

Oskar: Ano, Oskar. Kdo volá?

Paní Tachecí: Lucy.

Oskar: Která Lucy?

Paní Tachecí: Lucie Alexandrova.

(zde Doktor Tachecí prudce reaguje, buď pouze pantomimicky, nebo i hlasem... Ale drahá, to snad!!!)

Oskar: Lucie Alexandrova! No to je fantazie! Lucy! Prcinka Lucy!

Paní Tachecí: Co děláš, Osi? Pořád svobodný?

Oskar: No to víš. A ty pořád vdaná?

Paní Tachecí: No to víš. Myslela jsem, že bych se u tebe zas jednou stavila na decinku.

(zde doktor Tachecí opětovně protestuje: Ale drahá, to snad!!!)

Oskar: No to by byla fantazie. Jenomže...

Paní Tachecí: Nejsi sám.

Oskar: No to víš.

Paní Tachecí: Já přijdu ráda jindy, dneska spíš potřebuju tvou radu.

Oskar: A co jako?

Paní Tachecí: Mám dceru.

Oskar: Gratuluju. Sháníš jesle?

Paní Tachecí: Mám ji už patnáct let.

Oskar: Co? Jo promiň. To už je patnáct...? No to je fantazie!

Paní Tachecí: Nevzali ji na střední školu. Přišla jim buď moc krásná, nebo moc chytrá.

Oskar: Tak na co potřebuje střední školu?

Paní Tachecí: Chci, aby měla maturitu. Nechci, aby dopadla jako já.

(zde opět reaguje Doktor Tachecí...)

Oskar: Střední škola, heřgot, kdo by to... kdo mi to... na to je nějaká odvolací komise... Jo, předsedovi té komise jsem sehnal hausbót na Vltavě... Moment, princinko.

Paní Tachecí: To jsi mi už dlouho neřekl.

Oskar: Co? Jo promiň, já to neříkám tobě.

Paní Tachecí: Škoda.

Oskar: Počká to týden, až se vrátím z hor? Že bychom to pak zařídili všechno najednou.

Paní Tachecí: Tak ti zatím jen děkuju, Osi. A běž, ať nenastydneš!

Oskar: Jak to víš?

Paní Tachecí: No to víš. A řekni princince, že tě volala teta.

2. U odvolací komise

(Paní Tachecí a Lízinka přichází ke komisi.)

Předseda komise: *(aniž by se na ně podíval)* Konzervatoř, jistě... gymnázium, jistě, jistě. Prostě za každou cenu maturitu, ať na ni máme nebo ne... Máte-li ji skutečně rádi, koukejte jí zajistit odborné vzdělání, dokud je čas. Řemeslo má pořád zlaté dno, a dostat se na konzervatoř, milá paní, je hračka proti tomu, dostat se na odborné učiliště letušek nebo kadeřnic. Proč má tak mladé a zdravé děvče utopit život v ondulacích anebo ho prolítat v luftě, když jí třeba takové odborné učiliště zahradnické nabízí pevnou půdu pod nohama a čerstvý vzduch po celý rok. Tak co?

Paní Tachecí: Když ona... je zimomřivá...

Předseda komise: Jistě, no, co na tom! Jsou i zajímavější povolání než v dešti a blátě sázet a okopávat kedlubny, jestli je prostě teplomilná, neznám nic lepšího než odborné učiliště pekařské. Tak jak?

Paní Tachecí: Ona, nesnáší ani teplo...

Předseda komise: Jistě, jistě, no, žádná škoda! Proč má k tomu v zimě v létě vstávat za pár šupů ve tři ráno, když jí takové odborné učiliště zemědělské, obor velkovýkrmn, poskytne automatizovanou práci ve stejnoměrném klimatu.

Paní Tachecí: Panebože, copak ona může jít k prasatům...? Pane předsedo, my jsme ten hausbót.

Předseda komise: Jo vy jste ten hausbót! *(mimoděk pohlédne na Lízinku a zůstává na ni zalíbeně hledět)*
Podejte mi složku VIP!

Sekretářka 1: *(podává Předsedovi složku papírů)*

Předseda komise: Slečno *(zeptá se Lízinky přímo)*, nechtěla byste být úkonářkou?

Paní Tachecí: Co je to?

Předseda komise: Speciální obor humanitního směru s maturitou.

Paní Tachecí: A jaký obor tak asi?

Předseda komise: *(čte nahlas)* Uchazeč má volat za účelem pohovoru profesora Vlka, viz číslo. Z toho prostě a jasně vyplývá, že podrobnosti vám sdělí dotyčný činovník. Já ovšem musím vědět, jestli zásadně souhlasíte, abych vám pro něho orazítkoval směrný listek. Tak tedy! zahradnice, pekařka, krmička nebo...

Paní Tachecí: *(vykřikne)* Rozhodně úkonářka!

Předseda komise: Podejte mi razítko!

Sekretářka 2: *(podává předsedovi razítko)*

Předseda komise: *(slavnostně pozvedne, dýchne na ně a orazítkuje lejstro, možná by však bylo efektnější, kdyby na razítko obřadně dýchla sekretářka)*

3. Večeře

(Kuchyně, všichni Tachecí sedí u stolu a jí polívku.)

Doktor Tachecí: A co to vlastně je, ta úkonářka?

Paní Tachecí: Co by to bylo, humanitní obor s maturitou.

Doktor Tachecí: A jaký tak zhruba obor? Ve slovníku jsem nic takového nenašel. Jen úkon rovná se konání, činnost, funkce.

Paní Tachecí: No tak bude funkcionářka, no! Tím líp! Lízinko, dojíst, holčičko, a spát, zítra tě čeká škola!

Lízinka: *(odchází)*

Paní Tachecí: Já nevím, co je úkonářka, a ani vědět nemusím, mně stačí, že bude mít maturitu. A ty zavoláš zítra toho Vlka a dáš si s ním schůzku. A na tu přirozeně přineseš jako každý slušný otec flašku koňaku, a kdyby se v telefonu cukal, tak flašky dvě, protože když to nedokážeš ty, půjdu k němu já a nabídnu mu všechno, co může nabídnout milující matka a žena!

4. Hovor

(Kuchyně, Doktor Tachecí sám u telefonu)

Profesor Vlk: Slyším

Doktor Tachecí: Haló, mohl bych, pěkně prosím, hovořit s profesorem Vlkem?

Profesor Vlk: Kdo volá?

Doktor Tachecí: Tady je doktor Tachecí.

Profesor Vlk: Neznám.

Doktor Tachecí: Promiňte, já volám ohledně dcery.

Profesor Vlk: Jaké dcery?

Doktor Tachecí: Ohledně mé dcery Lízinky, ona byla včera s manželkou před komisí a dostaly toto číslo.

Profesor Vlk: Jaké máte vy?

Doktor Tachecí: 271 425 668

Profesor Vlk: Zavěste, já si vás zavolám.

Doktor Tachecí: *(pokládá sluchátko. Nervózně chodí po pokoji)*

ZAZVONÍ TELEFÓN

Profesor Vlk: *(přátelsky)* Tady je profesor Vlk. Promiňte, musel jsem si to prověřit. Tak vy máte dceru. Řekl byste, že vzbuzuje důvěru?

Doktor Tachecí: Myslím, že ano. Každý rok vybírala u vánočních stromků.

Profesor Vlk: Je schopna veřejného vystupování?

Doktor Tachecí: Myslím, že ano. Při besídkách hrávala Šípkovou Růženku.

Profesor Vlk: To je skvělé!

Doktor Tachecí: Ovšem, nám není zcela jasné, o jaký obor vlastně jde. Proto mne manželka prosila, abych se s vámi sešel.

Profesor Vlk: Sejit se musíme hlavně s vaší slečnou dcerou, abychom si ji vyzkoušeli. Jde jen o takový lehký psychotechnický test. Máte koupelnu?

Doktor Tachecí: Myslím, že ano. Ano, máme ji určitě!

Profesor Vlk: Přijdeme raději k vám, doma se bude líp cítit a můžeme se domluvit v klidu. Hodí se vám to zítra ve čtrnáct třicet?

Doktor Tachecí: Zítra je sobota.

Profesor Vlk: Výborně. Tak domluveno!

5. Uvítání

(Kuchyně. Na stole bábovka a láhev koňaku. Paní Tachecí. Doktor Tachecí.)

Paní Tachecí: A co když budou dva? Jak rozpůlíš tu flašku?

Doktor Tachecí: Tak si ji vypijí spolu tady.

Paní Tachecí: Ty máš fantastické představy o úplatcích. *(pocukruje bábovku a zapálí si cigaretu)*

Doktor Tachecí: Neměla bys míň kouřit?

Paní Tachecí: Je to jediný luxus, který si může tvoje žena dopřát.

Doktor Tachecí: Myslel jsem jenom, kdyby byl náhodou nekuřák.

Paní Tachecí: Myslíš? *(Típne cigaretu a rukama rozhání kouř)*

ZVONEK U DVEŘÍ (Paní Tachecí spěchá otevřít, Doktor Tachecí pomalu za ní, vchází Vlk, Šimsa a Karlík)

Profesor Vlk: Jsem profesor Vlk, smím vám, milostivá, políbit ruku a odevzdat tuto malou pozornost?
(předá kytici paní Tachecí)

Paní Tachecí: Těší mne, že vás poznávám.

Profesor Vlk: Dovolte, abych vám představil svého zástupce docenta Šimsu.

Docent Šimsa: Docent Šimsa, předpokládali jsme, že vy dáte přednost dobrému koňaku! *(předává Doktoru Tachecímu)*

Doktor Tachecí: To nemuselo být. *(v krajních rozpacích...obrací se na Karlíka s kufrem)* Dovolte laskavě, abych vám pomohl, pane...pane...

Profesor Vlk: To je Karlík, náš spomocník a šofér. Ukázal byste mu laskavě koupelnu?

Doktor Tachecí: Ano, ovšem, zajisté, samozřejmě, rád!

Karlík: *(odnáší kufr do koupelny a odchází)*

Profesor Vlk: Musíte nás omluvit, jdeme rovnou z práce. Ale kde je vlastně slečna dcera?

Paní Tachecí: Čeká v pokoji, má trému. Nedivte se. Je to ještě dítě. Lízinko! *(Přichází Lízinka)*

Lízinka: *(přichází)*

Paní Tachecí: To je naše Lízinka. Lízinko, to je pan profesor Vlk a pan docent Šimsa.

Lízinka: *(udělá pukrle)*

Paní Tachecí: Choti, tak přece uveď pány dál!

Profesor Vlk: Ne, ne, dovolíte nám laskavě, abychom napřed zašli se slečnou do koupelny?

6. Příjímací zkouška Lízinky

(Kuchyně, Doktor Tachecí, Paní Tachecí)

Doktor Tachecí: Co tam s ní dělají?

Paní Tachecí: Prosím tě, uklidni se, sám jsi mi říkal, že musí složit zkoušku.

Doktor Tachecí: Copak se zkoušky skládají v koupelně?

Paní Tachecí: Každopádně se skládají bez rodičů.

(Zvuk tekoucí vody. Tlumené údery. Nelidský zvuk.)

Doktor Tachecí: To je přece slepice!

Paní Tachecí: Proboha, co by dělala v naší koupelně slepice? Prosím tě, běž si raději prohlížet známky!

(Ze dveří koupelny vychází Vlk a Šimsa. Vzadu je slyšet sprcha.)

Profesor Vlk: Gratuluju. Gratuluju. Vaše Lízinka obstála na výtečnou.

Lízinka: *(přichází z koupelny)*

Profesor Vlk: Tu ji máme! První katyně světa!

Paní Tachecí: Ty moje Lízinko! *(radostí ji obejmě)*

Profesor Vlk: Nu, pane doktore, to je přece důvod k napití!

Doktor Tachecí: To se povedlo! To se vám povedlo! No to se vám povedlo! No to se vám tedy povedlo!! *(v rozpacích se hystericky směje, až jeho smích přechází do škytání... odpotácí se do koupelny)*

Paní Tachecí: Ty moje Lízinko, maturita bude! Budeš slečna s maturitou!

Doktor Tachecí: *(přichází z koupelny, v ruce mrtvé kuře)* A ven!

Paní Tachecí: Proboha, choti, jak to... co to máš v ruce??

Doktor Tachecí: Slepici, a mlč! Vy jste profesor čeho?

Profesor Vlk: Jsem profesor popravnicích věd Vlk a tohle je docent popravnicích věd Šimsa.

Doktor Tachecí: Vy jste kati!

Paní Tachecí: Choti, vzpamatuj se!

Doktor Tachecí: Tiše buď! A vy si mi troufáte navrhnout, aby moje dcera vraždila lidi??

Profesor Vlk: Nikde není řečeno, že by musela popravovat. Třeba se po maturitě věnuje teorii. Ale i kdyby byla výkonnou katyní, bude vykonávat výhradně tresty, které jsou v kulturním světě uzákoněny. Amerika například vyšla předem katyním vstříc, když začala popravovat elektřinou a plynem, na něž jsou ženy zvyklé z každé moderní kuchyně.

Docent Šimsa: Takže nám dovoďte, abychom se teď rozloučili. *(podává ruku doktoru Tachecímu)* Ach, promiňte. *(Bere slepici a dává ji paní Tachecí)* Po takovém napětí přijde rodině vydatná večeře jistě k chuti. Předkrm najdete ve vaně.

Paní Tachecí: Přece si po tom všem nebudete dělat s námi škodu!

Profesor Vlk: Ale jakou škodu, milostivá paní! Je taková stará hezká tradice, že poslední jídlo objednávají popravovaní u popravčích. Za to máme právo na všechno, co zbude.

Docent Šimsa: A oni mají vždycky velké oči, protože je to gratis, naporoučejí si hory doly, ale pak je vždycky přejde chuť. Dovolíte, abych vzal z koupelny naše propriety?

(Šimsa a Vlk odcházejí)

Doktor Tachecí: *(bere Lízinku za bradu)* Lízinko, my dva jsme byli vždycky spojenci a nikdy jsme si nezalhali. Tak mi teď řekni, ale upřímně! Copak ty bys opravdu mohla popravovat lidi?

Lízinka: *(pokrčí ramínky)*

Doktor Tachecí: Lízinko, copak bys ty, moje dcera, byla raději katyní než třeba poctivou pekařkou nebo zahradnicí?

Lízinka: *(kývne hlavou)*

7. Přijímací pohovor Richarda

(Vlk a Šimsa sedí, Richard stojí pouze v trenýrkách před nimi)

Profesor Vlk: Váš životopis a záliby tedy známe. Tělesně jste, jak vidno, způsobilý. Už jste měl někdy ženu?

Richard: Prosím ne. Já jsem svobodný.

Profesor Vlk: Už jste někdy kopuloval?

Richard: Prosím... já nevím... nevím, co to je...

Šimsa: Už jste někdy šoustal? Taky nevíte, co to je?

Richard: Prosím vím.

Šimsa: Takže nešoustal!

Richard: Prosím ne.

Šimsa: Ne nešoustal, nebo ne šoustal?

Richard: Vždyť jsem říkal, že jsem svobodný. *(Vlk a šimsa si vymění udivený pohled)*

Profesor Vlk: Vy jste nikdy nemiloval ženu?

Richard: Prosím ano.

Šimsa: A přesto jste ji nepřefik?

Richard: Prosím ne.

Profesor Vlk: Vám snad ženy nic neříkají?

Richard: Prosím ano.

Šimsa: Ano říkají, nebo ano neříkají?

Richard: Prosím říkají.

Profesor Vlk: Tak proč jste ji nepojal?

Richard: Ona si mě nechtěla vzít. Já jsem sliboval, že ji pojmu, když si mě vezme, ale ona chtěla jenom to.

Profesor Vlk: Máte rád poezii?

Richard: Prosím ano!!!

Šimsa: Nepíšete ji náhodou sám? Nebo se mýlím?

Richard: Prosím ano!

Šimsa: Ano píšete, nebo ano mýlím?

Richard: Ano, píšu.

Profesor Vlk: Tak nám nějakou svoji básničku zarecitujte!

Richard: *(prkenně se ukloní a začne deklamovat s neumělostí školáka)*

Lásko, ach lásko, při bohu
jakou mám těžkou úlohu
řící ti, že mě marně lákáš
já s tebou líhat nemohu
v zoufalství prosím úplněk
aby ti dneska za mě řek
Láska to není jen chtíč v parku
Láska je také závazek
Ach buďme láska manželi
Pak bychom spolu leželi
Před tváří celičkého světa
Ať si nás soudí, může-li!

Profesor Vlk: Můžete jít, výsledek dostanete písemně.

(Richard odchází za dveře)

Šimsa: Toho k ní klidně můžeme vzít, ten nám ji nezbourchne...

(ozve se nesmělé zaklepání na dveře, dovnitř strčí hlavu Richard)

Šimsa: Co chcete, neslyšel jste, že vám napíšeme?

Richard: Prosím, já bych si jenom vzal šaty...

8. První den

(Lízinka přichází do třídy, kluci hrají maso, třída má tabuli s křídou, lidský skelet – kostru, na plakátech či obrazech vyobrazeními historických poprav a mučení)

Richard: No těbůh. To seš ty, ta holka, co má chodit s náma?

Lízinka: *(kývne hlavou)*

Richard: Pánové, je tu!

(ostatní přestanou hrát maso)

Franta: Ahoj. Já jsem nákej Franta.

Petr a Pavel: *(současně)* Ahoj, my jsme Petr a Pavel.

Albert: *(přestává louskat ořechy)* Ahoj, já jsem Albert.

Šimon: *(stále na čtyřech s holým zadkem)* Tak hernajs, řezejte!

Franta: Šimone, vystrkuješ prdel na dámu.

Richard: No co, alespoň ho pozná z té lepší stránky.

(Šimon se otočí)

Albert: Modli se, Šimone! Anděl páně tě přišel ztrestat za všechny kočky, cos trhnul!

Šimon: Milost...!

(všichni chlapci se mu smějí)

Petr a Pavel: Ty seš přece kus vola!

Richard: A já jsem Richard, ahoj!

(Šimsa otevírá dveře, a ustupuje Vlkovi)

Docent Šimsa: Vstyk, pozor!

9. Výuka ve škole

(Vlk před tabulí)

Profesor Vlk: Kdo z vás mi řekne, jak v roce 1612 naložil kat pražský s komorníkem císaře Rudolfa II. Kašparem Ruckým z Rudz?

Albert: Já! Prosím Já!

Profesor Vlk: Alberte?

Albert: Kašpar Rucký z Rudz byl pro své pletichy politické a pro odírání královské klenotnice hned v den úmrtí Rudolfova uvězněn v žaláři, kde se ze strachu před mučením oběsil. Kat přijel s károu pod okno, jímž mrtvolu oběšence vyhodil, načež ji vyvezl na popravní místo před Strahovskou branou, usekal jí nohy a ruce, srdce vytrhl z těla a tloukl jím mrtvole o hubu, a konečně tělo na kusy rozsekal a do jámy vhodil. A poněvadž se hned na to roznesla pověst, že prý duch Ruckého na hradě straší, musil kat kusy těla jeho zase vyhrabati a spáliti.

Profesor Vlk: Výborně Alberte, velmi správně. *(sedne si a otevře notes)* Na tomto případě vidíme, že nejen mezi živými má kat své zákazníky, že? Píši Vám jedna Alberte.

A na závěr vyučovací hodiny pro obveselení jednu vtipnou anekdotu: Točí kat skřipcem, až se z něho leje, a zákazník prosí: Ještě kapku, pane mistr, a přestanou mě zlobit plotýnky!

(zvoní)

Profesor Vlk: Do příště si nastudujte nazpaměť článek 90 Majestas Caroliana! Budu to zkoušet!

(Vlk odchází, kluci opět hrají maso)

Lízinka: *(ukusuje zamýšleně vánočku)*

Richard: *(přisedne si k Lízince, jednou rukou ji obejmě a kousne jí do vánočky)*

(oba se na sebe usmějí, v tom zvoní, přichází Šimsa, začíná nová hodina a všichni vstávají)

Docent Šimsa: Tak koho si dnes vyzkoušíme? *(stále hledí na Richarda)* Mašín!

Richard: *(neochotně přistupuje k figuríně)*

Docent Šimsa: Lámání kolem.

Docent Šimsa: No tak, Mašín! Dejte se do toho!

Richard: *(strhává figuríně šaty, poutá ji, a vede první úder kolem)*

Docent Šimsa: Špatně! Sedněte, píšu vám nedostatečnou. V čem se dopustil Mašín chyby?

Petr: Mašín se dopustil základní chyby v tom, že vedl první ránu na hrud', ačkoli v zadání nebyl způsob lámání výslovně určen. V tom případě platilo automaticky ustanovení Codexu Caroliana, který považuje první ránu na hrud' za zmírnění trestu, a proto ji zakazuje, není-li výslovně nařízeno shora dolů.

Pavel: Mašín měl tedy lámat zdola nahoru, což znamená: nohy pod kolenem, ruce pod loktem, nohy nad kolenem, ruce nad loktem a teprve pak, devátým úderem, hrud' nebo krk, v tom je ponechána volnost.

Docent Šimsa: Čemu byste dal přednost vy?

Pavel: Prosim, hrudi, neboť úder na krk je stoprocentně smrtelný, a má-li mít trest výchovný účinek, měl by si ho zákazník trochu užít. Navíc je jí tím dána férová šance, neboť dle vžitého práva, cituji, „kdo vpleten v kolo tři východy slunce přetrvá, může být sňat a hojen“.

Docent Šimsa: Už se to někdy stalo?

Petr: Ano, roku 1777 v Bordeaux, kdy zákazníka vyléčil místní felčar, který čtvrtého dne ukradl údajně mrtvé tělo k účelům anatomie. Ničema potvrdil svou zkaženost, když svého zachránce udal, neboť zcizování mrtvol vědci nabylo takového rozsahu, že byla na pachatele vypsána odměna.

Pavel: Vrchnost, pojatá děsem nad tak odpornou nevděčností, přikázala divolékaři opustit město a prokletému udavači bylo uloženo okusit druhé popravy“.

Docent Šimsa: Stačí, píšu vám oběma jedna.

(Richard stále u figuríny odkládá kolo)

Docent Šimsa: Ano, Mašine, ano, být vámi, věnoval bych vánoční prázdniny spíš opakování učiva, než jiným zájmům, ve kterých jste zřejmě machr. *(hledí na Lízinku)*

10. U Tachecích

(zvonek)

Doktor Tachecí: *(jde otevřít, za dveřmi jen balík, odnáší do kuchyně, nevěřicně rozbalují balíčky s masem)*

(zvonek)

Paní Tachecí: Dobrý večer, jdete za Lízinkou, vidíte?

Richard: Aaaaaaaaaaaaaaaaa

Paní Tachecí: Jen pojd'te dál, ona bude mít radost, tudy. *(vede ho za rameno)*

Paní Tachecí: To, je můj manžel, doktor Tachecí, a vy jste pan?

Richard: Mašín!

Paní Tachecí: Lízince vás asi představovat nemusím.

Doktor Tachecí: Copak děláte?

Paní Tachecí: Nenabídneš panu Mašínovi židli?

Doktor Tachecí: Promiňte, přijměte laskavě místo. Co děláte?

Paní Tachecí: Nedáte si kafičko?

Richard: Ne, děkuji.

Doktor Tachecí: Co děláte?

Paní Tachecí: Tak vínečko?

Richard: Ne, děkuji.

Doktor Tachecí: Co děláte?

Richard: Studuji.

Paní Tachecí: Cigaretku?

Richard: Ne, děkuji.

Doktor Tachecí: Medicínu? Nebo práva? Nebo dokonce filozofii?

Richard: Ne, děkuji. Studuji výživu.

Doktor Tachecí: Výživa je ovšem také důležitý obor, nerad bych, pane Mašíne, abyste nabyl dojmu, že patřím k fanaticům, kteří považují filologii za pupek světa. I výživa je nutná. Jak jste na tom vy s umělou výživou?

Paní Tachecí: Nevím, jak v té, ale rozhodně se vyznáte v mase. Tak nádherné kousky mohl vybrat jen někdo, kdo má k masu vztah.

Doktor Tachecí: To maso je od pana Mašína?

Paní Tachecí: No ovšem, že je od pana Mašína, od koho by bylo?

Doktor Tachecí: Já nevěděl, že je od pana Mašína, jak jsem to měl poznat?

Paní Tachecí: Manžel zná jako nikdo vztahy větné, ale vztahy lidí i věci mu leckdy unikají.

Richard: Ono to maso je vlastně od tatínka...

Paní Tachecí: Bože, ale to je od něho milé! Musíte mu za nás vřele poděkovat!

Doktor Tachecí: Poděkovat? To bys byla z laciného kraje! Myslím, že se můžeme revanšovat něčím, co ho potěší. (*jde pro knihu*) Umí váš otec italsky?

Richard: Neumí.

Doktor Tachecí: Nevadí, nevadí, vždyť se najde něco jiného, čím je vlastně pan otec v oboru masa? Vědcem? Výzkumářem? Nebo snad exportérem?

Richard: Řezníkem.

Paní Tachecí: Řezníkem? Choti, slyšíš to? Jeho otec je řezník!

Doktor Tachecí: Řezník, to je ovšem veledůležitá profese. Takže (*jde pro další knihu*) vítejte u nás, doneste panu otci s mým poručením tento hezký mongolský aršík s motivy skotu a naznačte mi, čím bych mohl potěšit vás.

Richard: Brusle.

Doktor Tachecí: Brusle...?

Paní Tachecí: Pan Mašín tě žádá, aby mohl jít s Lízinkou zítra na brusle.

Doktor Tachecí: Je to tak?

Richard: (*přikývne*)

Doktor Tachecí: A ty bys chtěla?

Lízinka: (*přikývne*)

Doktor Tachecí: Jděte tedy a bruslete si!

Paní Tachecí: Pane Mašíne..... Jaké je vlastně vaše křestní jméno?

Richard: Richard.

Paní Tachecí: Milý Ríšo, *(odvádí ho ke dveřím)* jsem ráda, že má Lízinka tak milého a slušného spolužáka.

Richard: Ahoj. *(odchází)*

Doktor Tachecí: Tak to ne! Ne a ne a ne a ne! To maso se vrátí, ty brusle se zamknou a holka nevytáhne paty z domu! Jestli jsem se dal přinutit, aby studovala tu zrůdnou školu, tak ale nedovolím, aby mi s ní chodil katův pacholek. *(Mrští krabici o zem)*

Paní Tachecí: Lízinko, umýt a spát! Zítra tě čekají brusle.

11. Před odjezdem

(ve třídě)

Docent Šimsa: Táák děcka, k našemu silvestrovskému výjezdu. Odjezd bude v sobotu v šest ráno od školy. V šest, Mašíne! Je to jasné?

Richard: Ano, rozumím.

Docent Šimsa: S sebou si vezměte lyže, kostým na maškarní a oblečení na čtyři dny. To znamená, že Šimon nebude chodit celou dobu v jedněch trenýrkách a smrdět nám tam pod nosem. Petr s Pavlem nechají tátovu slivovici doma a běda jak Frantu někde načapám, jak si vykuřuje.

Profesor Vlk: Nezapomeňte, že tam nebudeme sami, takže od chvíle, kdy nastoupíte do autobusu, jste studenty Středního učiliště potravinářství a výživy. Takže nechci žádné, byť jen narážky, na náš skutečný obor. Rozumíme si?

Žáci: ANO!

Profesor Vlk: Výborně! Užijte si Vánoční svátky. Můžete jít.

(všichni odcházejí, zůstává jen Richard a Franta)

Franta: Tak co ten tvůj plán? Už to máš vymyšlené?

Richard: *(nadšeně)* To si piš! Hned u oběda si sednu vedle ní a tiše ji pozvu na schůzku. Po večeři, až si ostatní půjdou zakouřit, se potkáme nad chatou u kosodřeviny. Určitě bude čekat první polibek, ale já ji znovu překvapím. Na velkolepém přírodním jevišti jí přednesu své verše a daruji jí růži.

Franta: *(ironicky)* Noo kámo, to ji zaručeně dostane. Ale kdy si to s ní konečně rozdáš? Nebo ji aspoň políbíš?

Richard: Všechno má svůj čas. Po recitaci jí podám ruku a sejdem dolů, abych v ní nechal doznít smysl svého poetického sdělení. *(povzneseně)* Slabomyslných společenských her se nezúčastním a místo toho půjdu do lyžárny a svou báseň vryji do skluznic jejích lyží jako zásnubní dar.

Franta: *(pije vodu, v tom vyprskne)* Z toho bude vážně vodvařená. Hned ti skočí kolem krku.

Richard: To ještě ne. To nejlepší totiž přijde druhý den!

Franta: Chci vidět, jak tohle ještě překonáš.

Richard: Ráno totiž nepůjdu na plánovaný výlet, ale vydám se nejkratší možnou trasou ke štítu nad chatou. Jakmile se dostanu na vrchol, počkám, až se dostanu do zorného pole školního výletu. Střemhlav se pak pustím dolů mezi skalami. Všichni vykřiknou, když se padesátimetrovým skokem katapultuju přes převis. A oněmí obdivem, když dopadnu do nádherného telemarku a ostře zahraním přímo před nimi.

Franta: Ty vole! *(neudrží smích)*

Richard: *(zasněně do publika)* Jakmile se sněhová tříšť zvolna snese k zemi, zvolá Lízinka „Miláčku!“, přiběhne ke mně a zahrne mě polibky. Před půlnocí pak sám profesor Vlk objedná láhev sektu a bude čekat na zvuk hodin, aby nám za všechny popřál štěstí k našemu zasnoubení.

12. Na horách

(Franta kouří, přichází Richard, oba v zimních bundách)

Franta: Tak co, Romeo? Jak to zatím jde?

Richard: Ani mi nemluv. Ráno to začalo tím mým zaspáním, takže jsem málem nestihl autobus. Dopoledne jsem se s ní vůbec neviděl, a aby toho nebylo málo, tak ji při obědě usadili vedle toho obrýlenýho špekouna od kadeřnic!

Franta: Jo no. Ten je hustej. Prej jedinej kluk na jejich škole. A dneska se celej den motal kolem Tachecí, takže bych si bejt tebou na něho dával bacha.

Richard: Na něho? Ale prosím tě! Z něho strach vůbec nemám. Navíc jsem jí dal odpoledne na lyžích papírek se vzkazem. Za chvíli máme sraz. A já se jí konečně vyznám.

Franta: No jen aby přišla. Znáš ženský.

Richard: Přejde. Určitě!

(odchází stranou, zůstává na scéně sám)

Richard: *(3x sám pro sebe)* Ten rudý kvítek z ruky tvé.... NE, sakra.

(odchází)

13. Na pokoji

(Richard spí na posteli, Petr a Pavel ho hlídají)

Petr a Pavel: Dobré jitro.

Richard: Co...?? Kde...? Kolik...?

Petr: Kapku tě včera picnul ten čerstvej luft. Místní felčar ti prdl koňskej spacák, takže ses prochněl skoro dvakrát celým ciferníkem.

Richard: Cože? Co se stalo?

Pavel: Ále. Přišel si z venku, zrovna když všichni tančili, a prostě to s tebou seklo a omdlels. To se může stát každému.

Richard: *(začne se rychle oblékat)*

Petr: Co blbneš?

Richard: Ještě je můžu.... Ještě jsou na tůře?

Pavel: Co tě nemá. Už se stmívá. Jak říkal brácha, prospal si celý den.

Richard: A Lízinka? Kde je Lízinka?

Petr: Tachecí jsem ještě před chvílí viděl venku s tím tlustým Dujkou. *(přechází k oknu)* No jo. Ještě jsou tam a koulují se.

Richard: Co že dělají?!

Pavel: *(u okna)* Koulují se. Seš hluchej?

Petr: A vypadá to, že si to náramně užívají.

Richard: *(už taky u okna)* Co ten si o sobě vůbec myslí? Co on je vůbec zač?

Pavel: Ty neznáš Michala Dujku?

Richard: Proč bych ho měl znát?

Petr: Protože ho zná každý. Je to básník, prej mu vyšla i nějaká sbírka.

Richard: A ona s ním tancovala?

Pavel: Kdo? Tachecí? Jo.

Petr: Celý večer.

Pavel: Ještě jsem ji neviděl takhle se smát.

Petr: I Vlk se Šimsou vypadali překvapeně.

Pavel: Škoda, že jsi tam nebyl.

14. Maškarní ples

(všichni v maskách, veselí, Lízinka tančí s Dujkou, v rohu si Albert louská ořechy, tři studentky učiliště se mají k našim katovským studentům)

Docent Šimsa: Dovolíš. Rád bych si tady se slečnou Tachecí také jednou zatančil.

Dujka: Ale jistě. *(Jde si sednout)*

Správce: Hledám nějakého Dujku. To je jeden z vašich?

Profesor Vlk: Ne. Od nás není.

Ředitelka učiliště: To je náš žák. Táhle ten na kraji.

Správce: Ty jsi Michal Dujka?

Dujka: Ano to jsem já. *(ustrášeně)* Co jsem provedl?

Správce: Nic. Ale nutně tě kdosi shání. Máš jít do lyžárny.

(oba odchází)

TMA

Ředitelka učiliště: Kde je ten Michal? Nestihne půlnoční přípitek! *(odchází)*

Docent Šimsa: Zbývá posledních deset sekund. *(připravuje sekt k otevření)*

Všichni: *(odpočítávají)* Šťastný nový rok! *(připíjejí si)*

(mimo scénu nelidský řev) Aaaaaaaaaaaaaaaaa. (TMA)

(Na scénu přibíhá Vlk, za ním všichni ostatní. Uprostřed scény klečí Ředitelka učiliště a hledí na Dujkovu mrtvolu. Ta je připoutána na kříž svázaný z lyží. V puse má roubík, celý zakrvácený. Na hrudi nožem vyrytá báseň, vedle leží Richard s nožem v ruce a podřezanými žilami)

Střídavě čtou onu báseň – pořadí a způsob určí režie.

Ten rudý kvítek z ruky tvé
je symbol mého mládí.
Ať naše něžné přátelství
až k závisti svět svádí!
Ať naše čisté přátelství
až k nebi jasně září,
ať v hrdé zkoušce obstojí
před samou Boha tváří!
Vždyť je to něco krásného,
že máme se tak rádi.
Ten rudý kvítek, děvčátko,
je symbol mého mládí.

Richard Mašín

15. Věšárna

(u vrátnice věznice, Šimsa v ruce kufří)

Bachař: Pavlíku, nazdar! Koho to k nám vedeš?

Docent Šimsa: Jdu připravit plac na zítra, tak jsem vzal jednu svoji studentku s sebou, aby se něčemu přiučila. Ještě nemá z praxe zápočet. *(podává bachaři průkazky)*

Bachař: Dobrá, pojd'te za mnou. *(odemyká před nimi všechny dveře)*

Docent Šimsa: Chceme dnes vyzkoušet jednu metodu, kterou začali používat v zahraničí. Říkají tomu psychologická příprava. Je to taková uzavřená generální zkouška. Zákazníci jsou pak při premiéře klidnější a úkon proběhne důstojněji.

Bachař: To je jenom dobře. Zrovna tenhle Müller je nervák jako většina úchyláků. Denně pláče pro některou z těch čtyř znásilněných holčiček. A odpírá si jídlo, aby jim prý za to vězeňská správa koupila svíčky na hrobečky.

(přichází do cely, kde spí Müller)

Vrah Müller: Budu se postit, jídlo odmítám! Zapalte za ušetřené peníze svíčky na hrobečky mých holčiček!

(poutají Mullerovi ruze za zády a přes hlavu mu nasazují pytel)

Bachař: Tak já vás tu, Pavlíku, zamknu, abyste měli k té psychologické přípravě klid. A ty mi pak cvrnkni maličko. Uvařím zatím kafičko. *(odchází)*

Docent Šimsa: Uvaž štingli, Tachecí! Jeden špagát za čtyři holčičky je málo, takže to budeš mít kapku pomalejší.

(Lízinka dává oprátku Müllerovi)

Docent Šimsa: Tak! A teď panáčkuj!

Müller: *(stojí na šičkách a sípe)*

Lízinka: *(fascinovaně na něj hledí)*

Docent Šimsa: Nemusíš mít strach. K zaškrcení nedojde, ani když poklesne na celá chodidla.

Lízinka: *(zalíbeně hledí na Müllera)*

Docent Šimsa: *(zalíbeně hledí na Lízinku)* Taky tě to tak vzrušuje, Lízinko?

Lízinka: *(Přikývne hlavou)*

Docent Šimsa: Jsi úžasná! Chci tě! *(vrhá se na ni, pokládá ji na stůl či na zem a vášnivě ji líbá a posléze znásilňuje)*

Lízinka: *(stále při tom všem sleduje dusícího se Müllera)*

(znenadání se ozve hlasitý pšouk)

Docent Šimsa: *(ohledne se na Müllera, který visí mrtvý)* A doprdele!

16. Vlk a Doktor

(sedí u stolu)

Doktor: Dalo mi to práci, ale Šimsův případ už smetli se stolu.

Profesor Vlk: Jeho tělo stále nenašli?

Doktor: Ne. Vůz vyzvedli ze dna přehrady, ale tělo se zřejmě přisálo k mříži turbín.

Profesor Vlk: Má jediné štěstí, že je po něm, protože jinak bych ho to té turbíny narval sám! Znásilnit studentku a přitom oběsit zákazníka ještě před úkonem.

Doktor: Klid kolego. Oficiální verze zní, že se Müller v cele oběsil sám. Jediný, kdo byl v celé té věci potrestán, je vlastně pouze bachař, který dostal snížené prémie. Smůla byla i v tom, že ten Müller dostal druhý den po své smrti milost a změnu rozsudku na ochrannou léčbu. Raději teď ale nedělejte vlny a nežádejte za Šimsu náhradu, aby se případ znovu nerozvířil. Neměl bych vám to vůbec říkat, ale ten váš docent Šimsa se prý někde provinil i politicky, a to je hlavní malér. Šimsa za mlada vyslychal kdysi našeho nového pana ministra. A jeho výslechy si dovedete představit. Jenže pan nový ministr přežil a žádá na revanš jeho hlavu. Buďte rád, že to dopadlo, jak to dopadlo. S docentem Šimsou mohla jít ke dnu celá vaše škola.

Profesor Vlk: Do konce roku už to zvládnou. A po prázdninách bych chtěl mít za asistenta některého ze stávajících studentů. V tomto ohledu se zatím jako nejlepší kandidát jeví Albert.

Doktor: A se studentkou Tachecí máte nějaké speciální plány? Jsem ochoten jí věnovat speciální konzultace ve svém volnu.

Profesor Vlk: Jsem opět svobodný muž a studentce Tachecí budu věnovat speciální konzultace sám. A po maturitě bych se s ní rád zasnoubil. Jestli chápete...

Doktor: Chápu velmi.

17. Drcení varlat

(ve třídě)

Profesor Vlk: Nyní přistoupíme k ukázce. *(hledí do notesu)* Úkonářku si při drcení varlat zkusí Tachecí a zákazníka nám sehraje třeba Šimon. Petr s Pavlem ho svlečou a přivážou. *(všichni se loudají)* No tak jedeme! Nemáme na to celý den!

Lízinka: *(bere do rukou drtič varlat a přistupuje k Šimonovi, před ním však zůstává v rozpacích stát)*

Profesor Vlk: No tak, Tachecí, zmandlujte mu koule! A nebojte se, je to jenom JAKO. Náš cvičný drtič varlat má v sobě pochopitelně zabudovanou pojistku, abyste ze Šimona neudělala eunucha.

Lízinka: *(stále hledí na polonahého Šimona)*

Profesor Vlk: *(vytahuje ze zásuvky nůž)* Alberte, uříknete mu ty bombardáky, alespoň si koupí něco apartnějšího. *(podává mu nůž)*

Albert: *(odstraňuje Šimonovy trenky)*

(všichni smích, Lízinka zaujatě hledí na Šimonův podbřišek)

Petr: I malá ráže může mít velkou kadenci! *(všichni smích)*

Pavel: Zpíval by nám o dvě oktávy výš. *(opět smích)*

Albert: Tady - pane profesore, použijte napřed ořech! *(podává ořech Vlkovi, ten ho předává Lízince)*

Profesor Vlk: Zkus si to s ořechem nanečisto, Tachcí. Aby ses ujistila sama, že se nemůže Šimonovi nic neblahého přihodit. Jak už jsem říkal, náš drtič varlat má v sobě zabudovanou pojistku.

Lízinka: *(rozlouskne ořech v drtiči... ozve se hlasité křupnutí z reproduktoru)*

(Všichni strnou, do toho tma)

18. Sázka

Profesor Vlk: Slavný spisovatel Remarque píše v románu „Stíny v ráji“, toto: „Zatímco oběti visely, katané uzavírali sázky, která z nich vydrží naživu nejdéle.“ Tato slova mě inspirovala ke hře, již jsem nazval Totenlotto. Chlapci, běžte pomoci Karlíkovi!

(sluha Karlík společně s chlapci přináší či přivádějí 6 psů, kteří mají na krku zadržovací smyčky opatřené na konci lana pevným okem sloužícím k zavěšení... psy posadí na lávku, nad níž je prkno s háky – nad každým hákem je číslo od 1 do 6... oka lan pověsí na háky)

Profesor Vlk: Psi jsou, jak vidíte, medikamentózně utlumení. Každý z vás, studenti, napíše na papír číslo svého favorita. Tedy toho soutěžícího, který podle něj vydrží živý nejdéle. Vítěz bude amnestován. Dobrý úkonář by totiž měl odhadnout kondici zákazníka.

(studenti píšou na papír své odhady a svoji volbu ukrývají otočením papíru)

Profesor Vlk: Co jsme vzali v potaz?

(studenti jeden přes druhého odpovídají: Váhu! Kondici! Hustotu srsti! Bojovnost! Profesor Vlk přikyvuje a pak pokynem určuje dvojčatům, aby sklopili lávku, na které psi stojí. Sluha Karlík nasadí virbl na malý bubínek, podobně jako při vrcholném čísle v cirkusu... Jak psi postupně umírají, bubínek jejich skon doprovází... Vlk píše postupně na tabuli čísla umírajících psů... u psa posledního na jeho pokyn dvojčata opět lávku pod zvířetem narovnají. Sluha Karlík vítěze láskyplně křísí a drbe za ušima. Pak na pokyn Vlka studenti postupně odkrývají své tipy a ukazuje se, že jedině správně uhodla Lízinka Tachcí. Karlík její vítězství akusticky podtrhuje rovněž virblem bubínku.)

Profesor Vlk: Výborně, Tachcí.

(režie by případně mohla výše uvedenou soutěž realizovat méně komplikovaně tak, že by pověsili pouze jediného psa a studenti by na papír každý napsali čas, jaký odhadují do psovy smrti – Lízinka by se zmýlila pouze o jedinou sekundu... napsala by třeba 30 vteřin a pes by exnul po 31 sekundách)

19. Výukový film

(Studenti jako obvykle o přestávce hrají maso. Vchází profesor Vlk, takže toho nechají a všichni povstanou, jak je ve třídách při příchodu vyučujícího obvyklé)

Profesor Vlk: Posledně jsme probírali co? *(ukazuje prstem na žáky, kteří vždy povstanou při odpovědi)* Šimone!

Šimon: Stahování z kůže. Zaživa. He.

Profesor Vlk: Přičemž kůže musela být co? Nepoškozena, Šimone, nepoškozena! *(ukazuje na dalšího)*

Jak se při úkonářství využívaly plody technické revoluce?

Pavel: Třeba oblíbený japonský úkon lokomotivou, do jejíhož kotle byli mezi uhlím přikládáni bolševici.

Profesor Vlk: Nějaký historický úkon na území dnešní Ameriky?

Petr: Prosim, proslulý veleúkon Aztéků, při němž zájemci stáli fronty na oltář, kde jim bylo kemenným nožem zaživa vyříznuto srdce.

Profesor Vlk: A něco z oblasti Číny?

Franta: Císařský úkon vodou, kapající v pravidelných intervalech na fixovaný tyl zákazníka.

Profesor Vlk: Maturita se blíží, děcka, nepolevujte ve studiu, učit se, učit, se učit se. A dnes si, jako moderní střední škola, pustíme názorný výukový film. Mám tu třeba záběry osobité tečky za neúspěšným atentátem na Hitlera. Po popravě spiklenců ještě týž večer Vůdce sledoval na plátně, kterak úkonáři na jatkách splnili jeho příkaz. Ten zněl: „Chci, aby viseli jako dobytek!“

(pustit tenhle film nebo jiný film, který se podaří sehnat... nebo ten film mohou studenti sledovat JAKO za hlavami diváků v hledišti... k případným jiným filmům si během jejich promítání vymyslet průvodní text, budou-li němé)

Profesor Vlk: A promítneme si i nějakou veselou kreslenou grotesku z oboru úkonářství. Tahle se jmenuje Zabíjačka pašíka Loudy. *(groteska na plátně, studenti po ní zatleskají)* Víte, děcka, kdybyste studovali nějakou pedagogickou nebo filozofickou fakultu, tak byste za svůj život byli nejmíň třikrát u lopaty. Protože režimy přicházejí a odcházejí, zatímco kat zůstává. Važte si naší školy. A na závěr hodiny, jako obvykle, zařadím vtipnou anekdotu: Přejde kat domů z náměstí, kde trhal kleštěmi nějakou poběhlici, a už ve dveřích dostane facku. Jestli ještě jednou, křičí paní katová, jestli ještě jednou štípneš cizí ženskou do zadku, dám se s tebou rozvést.

(zvoní, žáci vstávají a profesor Vlk s důstojnou úklonou odchází ze třídy)

20. Hodina literatury s hospitací

Profesor Vlk: Do dnešní hodiny literatury k nám na hospitaci přišel velký příznivce naší školy. A neváhám říci, že bez jeho přispění by naše škola vůbec nevznikla. Posad'te se, Doktore. Nebo byste chtěl sám žáky vyzkoušet? Když máme maturitu za dveřmi?

Doktor: Proč ne, proč ne? Kde třeba najdeme u klasika nejkurióznější poslední přání zákazníka před úkonem?

Albert: Prosím, pane doktore, Plutarchos ve svém Sullovi píše o římském vojevůdci Carbonovi, kterého Pompeius odsoudil ke štětí. Popravčí už zvedal meč, když Carbo požádal, aby se mohl ještě rychle vymočit.

Doktor: *(cituje z paměti)* „Zde je popraviště. Jeho nohy jsou slabé a ztuhlé a je mu špatně. Kolem dokola lidé. Křik a rámus. Tisíce obličejů a očí. To vše musí snést a především myšlenku: zde jsou tisíce, které nebudou zabity, a ty budeš popraven.“ Autor, dílo a hrdina?

Petr: Jak neznat autora, který měl to pekelné štěstí obdobnou scénu osobně prožít, i když ne až do konce! *(zůstane stát a vstává i jeho dvojče)*

Pavel: Dostojevskij, Idiot, kníže Myškin.

Doktor: Ale který nositel Nobelovy ceny za literaturu zachytil veršem průběh veřejného úkonu v Indii? *(nikdo neví a tak sám recituje s úsměvem)* They are hangin' Danny Deever / they are marchin' of 'im round / they 'ave 'alted Danny Deever / by 'is coffin on the ground!

Profesor Vlk: *(studenti neznají odpověď, proto sám po pauze zachraňuje situaci)* Kdo by neznal laureáta z roku 1907, autora Knihy Džunglí...

Albert: Rudyarda Kiplinga!

Doktor: Samostatnou studijní linii by ve vašich hodinách literatury měl ještě před maturitou tvořit kritický rozbor knih, kterým sám ironicky říkám „libri anti-kati“. Knih morálně defektních grafomanů typu Camuse a dalších, odmítajících trest smrti. Stačí otevřít za mnohé „Marii Stuartovnu“ pana Stefana Zweiga, aby z ní vyhřezl text, který je....

Profesor Vlk: ... který je amorální, bezohledný, cynický, drzý, jedním slovem? *(ukazuje prstem na Frantu)*

Franta: Židácký!

Doktor: Správně, židácký! *(a recituje s přimhouřenýma očima, aby mu jeho fotografická paměť zřetelněji promítla citovanou pasáž)* „Nikdy nemůže být poprava živého člověka – tady všechny knihy i zprávy lžou – romantická a dojemná. Smrt popravčí sekerou je vždycky příšerná hrůza a sprostá řezničina. První rána kata byla špatně namířena, neprořála šíji, nýbrž narazila tupě do zátylku. Z úst mučené královny se ozve přidušené chropění a sténání. Druhá rána zatne hluboko do šíje a krev vystříkne jasným plamenem.“

Ale teprve třetí rána oddělí hlavu od trupu. A když chce kat hlavu zvednout za vlasy a ukázat ji, uchopí toliko paruku a hlava vypadne. Zalitá krví se kutálí a hřmotí po prkenné podlaze jako kulečnicková koule. A když ji kat znovu uchopí a zvedne, spatří všichni hlavu stařenky se sněhobílými ostríhanými vlasy.“

Albert: A prosím, pane doktore, zpod mrtvolky bezhlavé královny ještě vyskočil její malý oblíbený psík, zbrocený prolitou krví!

Doktor: Výýýborně! *(ukazuje profesoru Vlkovi palec nahoru)* Ten chlapec má znalosti na úrovni univerzity. - - Beletrie je zamořena líčením posledních nocí odsouzených, ale kde je nový Shakespeare, který by popsal první noc popravičího? Jak si promítá všechny slavné nezmary, například faux pas z Prahy, kde pustili jistého Václava Slepíčku do propadla, aniž mu předtím dali hlavu do smyčky, takže si zlomil obě nohy a musel být pověšen až po vyléčení. - - - No nic, přijdu na vaše maturity osobně dohlédnout! A to jak na teoretické, tak i praktické.

21. Teoretická maturita

(Šimon před maturitní komisí)

Profesor Vlk: A co si pamatujete z Katalogu středověkých trestů?

Šimon: Za kriminalitu byl věšák nebo kolo, za politiku stětí případně čtvrcení. Dámské neplechty přikryla voda nebo zem. Čarodějnice a buzeranti zahučeli v ohni.

Profesor Vlk: Jen si vzpomeňte, Šimone, co jsme si říkali o nabodávání na kůl? Co třeba langobardská love story Paula Diakonuse. Osmé století. Protkli jí kůlem co? No?

Šimon: Prdel!

Předseda komise: *(je přihřátý – ti předchozí buzeranti, kteří zahučeli v ohni, jej nepotěšili)* To by myslím stačilo. *(na pokyn předsedy maturitní komise Šimon odchází)*

Profesor Vlk: Tohle byl průšvih, já vím. Ale určitě je manko v jeho intelektu vyváжено jinými vlastnostmi. Jsem přesvědčen, že by například hromadný úkon přestál líp než jiní a má tím zajištěnou budoucnost v zemích třetího světa. Pusťme ho k praktickým mistrovským zkouškám a uvidí se...

Předseda komise: Běďo, odpovídá tvé noblese, že nikoho nepodtrhneš, ale kdybychom ho nechali prolézt, prokážem ti medvědí službu. Tvůj první odpůrce doloží hravě, že takových katů můžeš mít dneska jen od vězeňské stráže jako máku a nemusíš vyhazovat peníze za vzdělání. Ne, Bedřichu! Nesmí dělat ostudu tobě ani sobě. Pošlete posledního!

(Karlík u dveří reaguje a na jeho pokyn vchází Albert)

Doktor: *(podává mu klobouk s otázkami)*

Předseda komise: Moment! Ať zodpoví předchozí otázky, alespoň budeme mít srovnání.

Doktor: Bon! *(Albert si čte otázku)* Připraven?

Albert: Připraven. Langobardská love story líčí obléhání Cividale del Friuli. Město se už už ubránilo, ale když avarský král Kakan, který vyvraždil celý kraj, objížděl hradby, zahlédla ho princezna Romilda a propadla bezuzdnému chtíči. Vzkázala mu, že vydá město, jestli ji pojme za ženu. Barbar slíbil, ale když dala otevřít brány, tak rozkázal dospělé Langobardy zabít a ženy s dětmi poslat do otroctví. Jakmile dostal slibu tím, že učinil Romildu ženou, rozkázal, aby se na ní ukojilo dvanáct Avarů. Načež ji nechal jako pravou vinici masakru veřejně narazit na kůl.

Předseda komise: Víte, co přitom Kakan o kůlu řekl?

Albert: Řekl „Tohle je muž, kterého jsi hodna!“

Doktor: Znáte to náhodou v originále?

Albert: „Talem te dignum est maritum habere“

Předseda komise: Byl to první úkon kůlem, který je doložen?

Albert: Jen v Evropě. Mezi velké kůlaře patřil už Assurbanipal v sedmém století před Kristem, o němž se ví, že vcházel do pokořených měst nekonečným špalírem nabodnutých zajatců.

Doktor: Kam se kůl zaváděl?

Albert: Obvykle do konečnicku.

Předseda komise: To jim ho tam jen tak píchli?

Albert: Jak kdy. Se zajatci se nikdo s odpuštěním nesral, narazili ho z výšky na zaražený kůl a potáhli za nohy dolů, aby se nevyvlíkl.

Předseda komise: A jinak?

Albert: Jinak si odsouzený klekal a kůl, natřený tukem, byl zaveden asi půl metru hluboko do konečnicku. Teprve pak vše vztyčeno a přenecháno gravitaci.

Doktor: Byla tak tedy udělána i Romilda?

Albert: Ne, Romildu nařídil Kukan s kůlem sezdat per vaginam.

Předseda komise: A kdy se s kůlem Evropané setkali naposled?

Albert: V roce 1800, když byl před nastoupeným francouzským sborem v Egyptě kůlován mladý Soleyman-el-Halebi, vrah Napoleonova nejlepšího generála Klébera. Čtyři hodiny odříkával sůry, i když mu kůl dávno vyšel za krkem.

Doktor: Dá se průběh úkonu regulovat?

Albert: Dá. Je-li konec kůlu dobře zatupen, neporaní důležité orgány a odsune stranou zejména žaludek, játra a slezinu, což zvyšuje šanci, že se zákazník dočká amnestie.

Profesor Vlk: To už snad stačí, ne?

Předseda komise: Ještě bych se pana maturanta otázal, už jaksi navíc, zda náhodou neví, jaký byl trest kůlem při dopadení in flagranti?

Albert: Pár byl probodnut kůlem v poloze soulože.

Předseda komise: Výborně! Nemám další otázky. *(gestem posílá Alberta ven ze zkušební místnosti... Albert odejde)*

Doktor: To bylo jiný kafičko. Teoretickou část maturit tedy máme za sebou. Studentka Tachecí je sice absolvovala pouze písemně a mimicky, avšak velmi dobře, opakují: velmi dobře. Jsem spokojen. Dáme si teď někde k obědu krvavý biftek a čtvrtičku červeného, abychom se duševně připravili na praktické mistrovky.

22. Šimsa zákazníkem

(komise, rodiče a další sedí v publiku)

Profesor Vlk: Vážená komise, vážení rodičové a přátelé trestu nejvyššího. Na závěr praktických maturitních mistrovských zkoušek mi dovoluňte, abych vám představil první katyni světa, slečnu Lízinku Tachecí! *(potlesk, vchází Lízinka, uklání se)* Slečna Tachecí si pro svoji mistrovskou zkoušku vylosovala popravu oběšením. A protože tu dnes máme jednoho, jak se v naší branži říká „zákazníka“, bude se jednat o reálný úkon! Přiveďte odsouzeného!

(Dvojčata přivádí spoutaného, uprostřed místnosti mu podrážejí nohy)

Lízinka: *(sundává odsouzenému pytel z hlavy, klečící Šimsa má roubík v ústech)*

Doktor Tachecí: *(překvapeně šeptem k paní Tachecí)* Neměl být mrtvý?

Paní Tachecí: *(šeptem)* Prý sebevraždu jen fingoval. Minulý týden ho chytili.

Profesor Vlk: Slečno Tachecí. Můžete začít.

Lízinka: *(věší Šimsu)*

(potlesk a tma)

23. Abiturientský večírek

(Šimsa stále visí, volná zábava, kouř ze dveří)

Karlík: Kdo si do prdele hrál s elektrickým křeslem?

Profesor Vlk: Pánové?! Nevíte o tom něco? *(hledí na Petra a Pavla)*

Petr: Jen sme zkoušeli, co to prase vydrží.

Pavel: Asi sme to zapomněli úplně vypnout.

Albert: Pokud se nikdo přímo nedotkne kůže, nehrozí nebezpečí a prase se upeče.

Profesor Vlk: Dobrá. Vy dva ho běžte hlídat. A ať je kůrčička jak se patří.

Paní Tachecí: Prosím o chvílku pozornosti. Vážený a milý pane profesore, dovoluňte mi, abych vám poděkovala za péči, kterou jste zahrnul naše děti...! Na profesora Vlka!

Všichni: Na profesora Vlka! (*přípitek*)

Profesor Vlk: (*přichází k Tachecím*) Milostivá paní, pane doktore, vaše radost z Lízínčina úspěchu nemá dnes zůstat jediná. Miluji totiž Lízinku a Lízinka miluje mne. A proto vás, drazí rodiče, prosíme, abyste nám řekli Ano!

(*všichni perplex*)

Paní Tachecí: Ale to přece... to snad... (*kroučí hlavou*) ... choti?

Doktor Tachecí: (*se šíleným výrazem*) Buďte šťastni.

Studenti: Proslov! Proslov! Proslov!

Profesor Vlk: (*předstupuje před shromáždění*) Slečna Lízinka Tachecí se dneska stala první katyní světa doslova o prsa, jelikož tiskové agentury hlásí ze Singapuru, že tam na stejný úřad zanedlouho nastoupí dvacetiletá Anita Chuan. Rodina slečny Lízinky před chvílí schválila naše zasnoubení. Slečna Lízinka Tachecí se už brno nebude jmenovat slečna Lízinka Tachecí, nýbrž paní Lízinka Vlková. (*přitahuje Lízinku k sobě*)

(*bujaré ovace*)

Studenti: (*zpívají*) Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus!

Post iucundam iuventutem

Post molestam senectutem

Nos habebit humus.

Profesor Vlk: (*velkolepým gestem si vyžádá ticho*) Lízinko, řekni taky něco!

Lízinka: (*přichází k visícímu Šimsovi a píchne do něj prstem, pak přejde před diváky*) Ani se mi neuprd.

KONEC